

Prvá kapitola
ZÁHADNÝ MUŽ

Tiril chytila Olivera za rameno.

„Ani sa nepohni!“ zasyčala.

Oliver ju poslúchol.

„Prečo?“ spýtal sa.

„Lebo sa bojíš pavúkov a hmyzu.“

„Nebojím sa pavúkov,“ namietol Oliver.

„Len ich nemám veľmi...“

Zmĺkol, keď si všimol, ako mu Tiril hľadí na chrbát.

„Čo tam mám?“ zašepkal a snažil sa obzrieť cez plece.

Tiril neodpovedala, len mu prešla rukou po chrbte. Na chodník dopadol oblúkom drobný chrobák. Osmo ho stihol oňuchať, ešte kým zaliezol do škáry v asfalte.

„Fuj,“ vyhrkol Oliver a potiahol Osma za vôdzku.

Tiril ho znova chytila za rameno. Oliver sa predklonil a párkrát poskočil, aby zo seba striasol prípadný ďalší hmyz.

„Už na sebe nič nemáš,“ upokojovala ho Tiril. Zaujalo ju niečo iné.

„Pozri!“ ukázala prstom.

Po opačnej strane ulice kráčal popri doštenom plote akýsi muž.

„Čo s ním?“ nechápal Oliver.

„Neviem,“ odvetila Tiril. „Ale niečo mi na ňom neseďí. Pôsobí akosi záhadne.“

Oliver jej dal za pravdu. Hoci bolo zamračené, muž mal na nose slnečné okuliare. Navyše mal krk oviazaný šálom, na hlave čiernu čiapku a na rukách rukavice – napriek tomu, že nebolo vôbec zima.

„Možno je slávny a nechce, aby ho niekto spoznal,“ nadhodil Oliver.

Muž prišiel ku križovatke a zastal na nej, akoby čakal, kým bude môcť prejsť, hoci na ceste žiadne autá neboli. Prehodil si igelitku z jednej ruky do druhej, prešiel cez cestu a sadol si na lavičku na námestí.

Sedela na nej žena v zelenom kabáte s červenou šatkou okolo krku. Hoci bolo na lavičke dosť miesta, prisunul sa celkom blízko k nej.

Žena sa ani nepohla, len hľadela na mostík a na more za ním.

„Ideme?“ spýtal sa Oliver.

„Počkaj chvíľu,“ odvetila Tiril. „Chcem vidieť, čo sa stane. Ten chlapík má čosi za lubom.“

Oliver a Tiril stáli a sledovali, čo sa deje pred nimi. Osmo si ľahol a pustil sa ohryzáť paličku. Akási žena kúpila v stánku zväzok mrkvy. Po mostíku vykračoval muž s udicou. Na smetnom koši pristála ladne čajka, povrákala sa zobákom v odpadkoch a znova odletela. No dvojica na lavičke sa nikam nezberala.

„Nič sa nedeje,“ zašomral Oliver netrpezlivo.

Vtom muž vstal.

„Práve sa niečo stalo,“ zasyčala Tiril.
„Niečo nanajvyš zvláštne.“

Oliver sa na ňu začudovane pozrel. Nechápal celkom, čo je také výnimočné na tom, že niekto vstal z lavičky.

„Čo si to nevidel?“ obrátila sa k nemu Tiril.

Oliver pokrútil hlavou.

„Vymenili si tašky!“ vysvetlila mu. „On si zobral jej tašku a tú svoju nechal pri lavičke.“

Oliver sa pozrel na ženu, ešte stále sedela na lavičke. Pri nohách sa jej belela igelitka.

„Myslíš, že sa pomýlil?“

Tiril pokrútila hlavou, hľadiac za mužom.

„Spravil to zámerne,“ odvetila. „Myslím, že sme práve videli niečo, čo sme vidieť nemali. Tajnú výmenu.“

Druhá kapitola

ZA NÍM!

„Za ním! Budeme ho sledovať!“ povedal Oliver.

Osmo vyskočil a bol pripravený vyraziť. Tiril počastovala rýchlym pohľadom ženu na lavičke, ale pridala sa k nim.

Muž sa vracal tou istou trasou, akou prišiel. Nevedeli, kam sa chystá, a vyzeralo to, akoby to nevedel ani on sám. Minul jednu ulicu a po nej i ďalšiu. Náhle zastal a zvrchol sa. Oliver stiahol Tiril za krík. Osmo prešiel ešte pár metrov s ňufákom pritisnutým k zemi, no keď sa vôdzka napla, zastal i on.

Otočil sa a tiež zaliezol za krík. Tiril si ho pritiahla k sebe. Ležali celkom potichu a sledovali pomedzi konáre muža, ktorý prešiel len niekoľko metrov od nich. Držal v ruke igelitku.

„Čo si myslíš, že v nej má?“ zašepkala Tiril.

„Vyzerá to ako škatuľa od mlieka,“ odvetil Oliver a vystúpil spoza kríkov. „Si si istá, že tá výmena bola zámerná?“